

Mor el líder d'EI a mans dels EUA

Temor per l'arribada a Europa de gihadistes evadits a causa de l'ofensiva turca a Síria

Abu Bakr al-Baghdadi, l'abril passat ■ ACN

Fernández s'entreu guanyador dels comicis a l'Argentina

Segons sondejos previs al recompte de vots

PER FI EL MANTENIMENT DEL TEU ASCENSOR A MIDA

MANTENIMENT JA ERAHORA

www.citylift.net

CITY

EL PUNT AVUI +

1,20€

DILLUNS • 28 d'octubre del 2019. Any XLIV. Núm. 15163 - AVUI / Any XLI. Núm. 14033 - EL PUNT

VOL VIURE EN #CATALUNYALLIBERTAT

P6-8

ENTREVISTA **Jordi Sànchez** EXPRESIDENT DE L'ANC I EXDIPUTAT. CONDEMNAT A NOU ANYS DE PRESÓ

“Mai haviem estat tan forts i l'Estat tan desorientat”

BUCH • “No dubto que els excessos d'alguns agents de la Brimo seran motiu de sanció”

ELECTORALISME • “No entenc les deslleialtats continuades entre socis. La manca d'unitat em fa mal”

SÀNCHEZ • “No pot fer deixadesa de funcions, la seva obligació és parlar; pagarà cara la seva vanitat”

NACIONAL

P18-19

La Colla Vella i la Joves (dreta), carregant per primer cop el 3 de 9 net, durant la diada de Santa Úrsula a Valls ■ JOSEP LOSADA

Fer història i clamar llibertat

Homenatge als presos polítics i doble castell inèdit, a Valls

Nacional

P10

L'unionisme desfila pel centre de Barcelona

La manifestació de SCC reuneix 80.000 persones per exigir la fi del procés

Nacional

P16

Troben un tercer mort a causa dels aiguats

Busques el millor per a la teva llar?

Ho tenim!!!

MacMobles Cañellas

Sant Josep, 8 - Mataró - T. 93 790 20 72

www.macmobles.cat

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jordi Creus

Sánchez i Romeva

La notícia en cap cas hauria de ser que després de 44 anys de la seva mort, finalment s'han tret les restes de Franco del

Valle de los Caídos. Al contrari, allò que hauria de suscitar l'interès de tota la premsa que dijous passat es va reunir a Cuelgamuros és que la tomba del dictador ha estat ubicada al centre d'un espai públic –per tant, pagat amb diners de tots– durant prop de quatre dècades i mitja. Algú s'imagina un mausoleu d'aquestes característiques per a Hitler o Mussolini? És normal la perpetuació de la dictadura durant tots aquests anys en un complex que va ser construït, en gran part, amb mà d'obra esclava procedent dels perdedors de la Guerra Civil? És raonable que la mòmia de Franco marxi cap al seu nou panteó feixista de Mingorrubio i que es quedin en aquest lloc infame les restes de les més de trenta mil persones, molts d'ells republicans procedents de fosses comunes, que van ser traslladats sense permís de les seves famílies a finals dels anys 50 del se-

Més de 114.000 persones continuen en fosses comunes. Si Sánchez vol saber com dignificar-les, només ha de visitar Raül Romeva

gle passat? És de sentit comú fer electoralisme amb aquest tema, com ha fet aquest gran irresponsable anomenat Pedro Sánchez?

La sortida de Franco del Valle de los Caídos podria haver estat una mesura de justícia, una mesura reparadora amb els centenars de milers de damnificats per la dictadura, enlloc d'un segon funeral d'estat en versió *cutre*. La retirada de les restes del tirà, amb la vista posada al proper 10-N, ha acabat convertida pel PSOE en una operació buida, de màrqueting. En una pel·lícula en blanc i negre d'Andrés Pajares i Fernando Esteso, amb papers estel·lars per al prior del monestir, per al colpista Tejero i el seu fill capellà, per als militars que es van quedar davant dels familiars del criminal i per als centenars de nostàlgics que van vomitar les seves proclames a les portes del nou panteó. Mentrestant, més de 114.000 persones continuen en fosses comunes. Si Sánchez vol saber com es fa per dignificar els morts del seu interior ho té molt fàcil. Només li cal anar a Lledoners i demanar visita a un tal Raül Romeva.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Nen, gos, bassa

Un vídeo que circula fa temps per les xarxes mostra un nen petit, d'uns dos anys no pas més, que avança per un camí a la clariana d'un bosc amb un gos agafat de la corretja. L'animal és gros, tot i que potser només en relació amb la menudesa del seu guia, i prou dòcil per obeir aquesta minúscula autoritat amb una pesantor de mamut fidel. Ha plogut fa poc i a prop d'un marge hi ha quedat una bassa, l'única que es distingeix des de la perspectiva de la càmera –presumiblement maternal o paternal– que està filmant l'escena. De lluny estant, el nen ja distingeix una petita anomalia al terreny, i comença a tibar la corretja per obligar el gos a seguir-lo fins a la vora d'aquest fenomen irresistible, que trepitjarà per primer cop sense alterar el ritme ni aturar-s'hi, per pura experimentació de saber què deu ser això de passar per damunt d'un clot d'aigua enfangada. Aquí podria acabar la gravació d'un passeig tardoral en família, i tindria la bellesa gràcil de l'instint inevitable. Però el nen fa alguna cosa més que satisfer els deures immemorials de la infància amb totes les

“El vídeo són cinquanta segons exultants, una explosió de vida

basses del món. Un cop l'ha tastada, enyora la repetició, i persuasivament però amb fermesa obliga el gos a aturar-se, diposita delicadament la corretja a terra i recula per ficar una altra vegada els peus dins l'aigua, primer amb precaució, una immersió lenta de tempteig, amb un saltiró a la passada següent, ara xipollejant-hi una mica, tot just per agafar arrencada i entrar-hi a mitja correguda, quasi astorat que la bassa, en girar-se tot de sobte, encara hi sigui i es deixi conquerir de nou.

Són cinquanta segons exultants, una explosió de vida. Quan en té prou, el nen torna al costat del gos, que l'ha

esperat impertèrrit, recull el cap de corretja i segueix el camí amb ell com si res. Pel que he pogut esbrinar, aquesta filmació circula per internet almenys des de l'any 2012, penjada en alguns llocs amb l'enunciat “Nen, gos, bassa”, i l'han vista ja més de vint-i-tres milions i mig de persones, totes meravellades perquè fa somriure, perquè emociona, perquè deixa estupefacte comprovar com s'obre pas l'alegria en la més insignificant de les circumstàncies. Tot això hi és, sense cap dubte, i també l'esquerda, perquè aquest nen joiós de fet no riu ni un moment en tota la seqüència, com si d'una manera irreprimible i poderosa la vida fos un imperatiu, i no pas una opció, un joc. El goig, entès d'aquesta manera, seria a l'origen mateix de l'existència, i “nen, gos, bassa” podria ser el sortilegi per invocar aquest gaudi seminal, com “bicicleta, cullera, poma” ho és de la salvaguarda de la cognició per als malalts en risc de perdre la memòria. Potser estaria bé visualitzar aquest vídeo cada dia, per recordar que la felicitat, si no és un deure, com a mínim hauria de ser un joc seriós.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/j5he7u>

A la tres

Carles Sabaté / csabate@elpuntavui.cat

Acanalar la riuada

U ll amb què escric, no fos cas que sigui acusat d'adoctrinar. És com s'han sentit i se senten els mestres i professors des de l'endemà de l'1-O, o durant les Marxes per la Llibertat, o avui mateix després d'un cap de setmana de manifestacions de signe oposat. Aterroritzats, com els professors d'institut que es mosseguen la llengua tot i veient que una part de l'alumnat fa vaga i la que no pot fer-la li reclama debatre la situació del país. És l'autocensura i la repressió.

No parlar-ne a l'institut o a la universitat, ni amb els seus referents més enllà de la família, com són els professors, no els ajuda a canalitzar la impotència. Un factor que explicaria, entre d'altres com la violència policial de l'1-O, l'enfrontament cos a cos d'algunes manifestacions de joves contra els agents de seguretat. No hi ajuda tampoc l'absència del diàleg entre els partits polítics, permanentment pen-

“L'excés policial, la repressió o els polítics que no parlen empenyen els joves al cos a cos si no es canalitza la indignació

dents de la campanya i de la pesca de vots a les xarxes dels partits que els perden. És pel que ha optat el socialisme, abans que per la recerca d'una solució. Minimitzar la xifra dels manifestants com va fer Batlle, o acusar l'independentisme de ser més violent que el base –el terrorisme hi va causar 854

morts– com fa Marlaska, demostra que prefereixen servir-se del conflicte que no mirar de resoldre'l.

L'ambivalència del govern, entre la crida a la protesta contra la sentència i la repressió policial per no perdre les competències, no ajuda els joves a mantenir la calma. La resposta institucional minimitzada i sense consensuar per la por de la intervenció estatal tampoc no hi contribueix, de manera que, a la fi, ni joves, ni adults, ni grans se senten representats. Els joves s'expressen com poden mentre tothom lamenta que ningú no canalitzi la riuada d'indignació, més enllà de reprimir-la. Com bé diu Jordi Sánchez en l'entrevista d'avui: “Fa molt temps que la ciutadania dona lliçons a la classe política, inclosa la independentista. L'electoralisme d'alguns i la por d'altres han impedit que hi hagués una resposta institucional a l'altura.” Per aquesta clarivència els han empresonat.

De reüll

Anna Puig

Enganxats al Tsunami

Després d'una primera acció impactant i amb una resposta aclaparadora, com va ser el col·lapse de l'aeroport del Prat, molta gent es preguntava on s'havien amagat els impulsors de Tsunami Democràtic. De fet, amagats ho han estat sempre perquè el seu èxit es basa en això, en l'anonimat, que cou tant a les clavegueres de l'Estat. El Tsunami no ha deixat mai de comunicar-se però començava a haver-hi una remor reclamant més accions. I ja hi ha noves cites marcades al calendari, en què es manté aquella aura enigmàtica que

Ara mateix no hi ha cap lideratge més enllà del que virtualment exerceix

té els ciutadans enganxats. Només calia veure com la gent anava de bòlit aquests dies buscant el famós codi QR que els permetés obrir l'aplicació de mòbil. El Tsunami s'ha convertit en un fenomen, i els seus seguidors es compten per centenars de milers. I el seu èxit rau en mèrits propis però,

també, perquè ara mateix no hi ha cap lideratge més enllà del que virtualment ells exerceixen, en un context en què la gent vol sortir al carrer i demostrar la seva indignació. Perquè hi ha ganes de sentir-se útil i no un mer espectador del que decideixen els altres. Hi ha el convenciment que cal posar l'Estat en escac perquè la porta del diàleg està tancada i barrada. S'ha perdut la por a la repressió i a la violència policial. I, davant de tot això, el Tsunami és un oasi al mig de desert. Hi hagi qui hi hagi al darrere, són ara el gran referent de la ciutadania. I no acabo de tenir clar si això és bo o dolent.

Les cares de la notícia

MINISTRE DE L'INTERIOR ESPANYOL

Fernando Grande-Marlaska Violència verbal

El ministre en funcions i en campanya la va dir ahir grossa magnificant els aldarulls contra la sentència a Catalunya, segons ell, “de més impacte” que la violència al País Basc amb ETA. La filla d'Ernest Lluch (víctima d'ETA) ja el va desautoritzar i el mateix Iceta el va contradir.

DIRECTOR DE LA FUNDACIÓ MARATÓ TV3

Lluís Bernabé Èxit de convocatòria

Unes 5.000 persones van respondre a la crida de La Marató de TV3 per participar en l'espot de La Marató d'aquest any, que ha volgut transmetre la imatge d'una pinya en suport a les malalties minoritàries. També hi van participar una desena de colles castelleres i un centenar de voluntaris.

ENTRENADOR DE L'ESPANYOL

Pablo Machín La reacció arriba

L'arribada de Pablo Machín a la banqueta de l'Espanyol ha fet reaccionar l'equip, que ahir va tancar la seva setmana més rodona de la temporada amb les victòries de dijous al camp del Ludogorets (0-1) i d'ahir al del Llevant (0-1), que li permet esquivar l'última posició de la lliga.

EDITORIAL

El mèrit dels nostres ensenyants

Tot i l'arxivament d'absurdes acusacions per delictes d'odi mai no comesos, els professionals de l'ensenyament públic català continuen sota la pressió social i política dels que pretenen sentenciar-los pel simple fet de defensar la llengua i la cultura pròpies d'aquest país. Els sindicats del sector ho descriuen amb encert quan afirmen que la por inicial generada a partir de l'onada repressiva de l'1-O ha estat complementada amb quadres d'angoixa a l'hora d'exercir la seva feina. Les energies dels docents, que haurien d'estar com sempre centrades en el repte de formar els nostres fills en els valors d'una societat moderna, democràtica i solidària, s'han de destinar d'aquesta manera a gestionar també la fiscalització malaltissa d'aquells que no accepten el dret a l'autodeterminació i que estan disposats a torpedinar-lo des de tots els fronts, també irresponsablement a través de les aules. El penúltim exemple, l'acabem de tenir amb el president d'Aragó, Javier Lambán, quan ha afirmat amb total desvergonyiment que “els energúmens dels CDR han sortit de la fàbrica de l'escola catalana i de TV3”

Afortunadament, davant aquesta pressió ambiental destinada a dificultar la seva tasca, els ensenyants continuen desenvolupant una feina admirable. No pas adoctrinant a favor de cap opció política sinó aprofundint en la formació d'un alumnat crític amb les injustícies i exigent amb els governants, siguin del signe que siguin. Això és el que pretenen destruir els que en canvi voldrien noves generacions domesticades i sense ambició de futur, ni tampoc confiança en una societat millor i, sobretot, més lliure. Que els nostres ensenyants formin en aquests valors és un tresor irrenunciable.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Crida Nacional

La Crida es presenta com a vehicle cap a la independència. El moviment es proposa ser l'eina per arribar a la independència.

10
anys

Operació Pretòria

L'operació Pretòria contra la corrupció acaba amb la detenció de l'alcalde socialista de Santa Coloma de Gramenet, Bartomeu Muñoz.

20
anys

Fusió comercial

Els proveïdors denuncien que el nou Carrefour producte de la fusió amb Promodès es convertirà en comprador dominant.

Full de ruta

Xevi Sala

Provocadors impunes

Els defensors de la unitat de la pàtria espanyola insisteixen obsessivament a descriure el seu com un estat democràtic garantista. Però la sola existència del delict de rebel·lió al Codi Penal ja demostra unes ganes d'encotillar els drets socials que altres països autènticament democràtics –Alemanya mateix, com hem pogut felicitarment comprovar– estalvien a la seva ciutadania. En resum, com menys tipus penals, més llibertat, aquesta és l'obvietat jurídica sobre la qual hauria de girar la confiança a tenir un judici just si mai et toca el rebre. També com a Holanda, on els debats polítics no busquen expandir els tipus penals sinó al revés, suprimir les injúries a la corona dels comportaments penalment punibles. Mentrestant, aquí ens toca indignar-nos amb sentències injustes, errades escandaloses en l'atribució de responsabilitats de les processades o la vergonyosa criminalització del dret de manifestació. I, a sobre, n'hi ha de

Com menys tipus penals, més llibertat, aquesta és l'obvietat jurídica sobre la qual hauria de girar la confiança a tenir un judici just si mai et toca el rebre

sempre insatisfets que encara reclamen més mà dura i una reforma urgent per adaptar el delict de rebel·lió als futurs desafiaments que puguin provenir de Catalunya.

En canvi, passen per alt l'activitat d'una figura emprenyadora que últimament sovinteja amb total impunitat les concentracions pacífiques amb ganes d'encendre els ànims. Una figura representada per persones que no tenen gaire clar on acaba la teva llibertat i on comença la dels altres: els provocadors. Gent amb una tendència malditosa a trepitjar el camp contrari, òrfena de causes ròpies on expandir les seves proclames, que disfruta provant de rebentar les convocatòries alienes, que es fica on no la demanen ni l'esperen amb vocació distorsionadora i que després es mostra sorpresa quan comprova que no hi és benvinguda. Una mena de personatges lamentables als quals estaria bé que algú amb autoritat els fes l'advertiment seriós que, al capdavant, provocar també és alterar l'ordre.

Tribuna

Xavier Garcia. Periodista

El cas Capità Arenas 1972

Algú es recorda d'aquest cas –l'explosió de gas natural que va haver-hi en aquest carrer de Sarrí-Sant Gervasi de Barcelona– el març del 1972? El periodista Santiago Vilanova (Olot, 1947), perfectament, perquè en va fer les cròniques inicials a *Diario de Barcelona* i, durant quatre anys, també a *El Correo Catalán*, fins que el sumari es va sobreseure, indultats pel rei els enginyers de Catalana de Gas portats a judici, indemnitzats els familiars dels divuit morts en l'explosió i –com es resolien i encara es resolien les conxorxes entre poders– “aquí paz y allá gloria”. Gairebé cinquanta anys després, amb tota una vida dedicada al periodisme lliure, independent i crític amb aquests mateixos poders, desvelant i denunciant tantes situacions injustes que s'ha trobat, Santiago Vilanova, que ha fet de la defensa ecològica i del reportatge d'investigació la seva identitat professional i personal, ha refet i ampliat les seves cròniques pioneres sobre l'accident i n'ha tret en llibre un memoràndum –complet, verídic i commovedor– que ha titulat *L'explo-*

sió de Capità Arenas. La trama del gas natural a la Barcelona preolímpica, que acaba de publicar l'editorial Apros-troph, que dirigeix Bernat Ruiz Domènech. El llibre detalla les investigacions que el jutge ordenà sobre la causa i els efectes de la deflagració, uns capítols de caràcter tècnic en què es barregen, també, les tensions polítiques entre la vella guàrdia franquista, que tenia el monopoli dels hidrocarburs del petroli, i la nova burgesia industrial i financera, espanyola i catalana, representada entre nosaltres pel president de Catalana de Gas (després Gas Natural SDG), Pere Duran Farel, introductor també de l'energia nuclear a Vandellòs (1972) i, a nivell bancari, per Jordi Pujol, implicat igualment en la modernització energètica de Catalunya, com una forma –a més de la política– de distanciar-se del moribund règim de Franco, però que un i altre hi tenien excel·lents relacions a través dels tecnòcrates, que era el que eren tots. En aquest sentit, el llibre –trufat de dades i del protagonisme dels diferents actors de l'alta comèdia del poder– és una excel·lent mostra

del que va ser l'altra cara de la Transició política, aquella cara invisible que els grans mitjans de comunicació no van deixar veure als ciutadans, una aliança perfecta i secreta entre franquistes moderats i tecnòcrates, líders del socialisme emergent, adaptació de la jerarquia comunista, nacionalistes perifèrics que només toleraven un reformisme controlat, el poder judicial (intoccat), el gran empresariat industrial i financer i, al seu nivell, els sectors mediàtic, eclesial i militar. Tots units en franca camaraderia, sota l'atenta mirada dels americans. Qui gosava destapar el tinglado, ja havia begut oli. És el que li va passar a Vilanova, marginat dels diaris i difamat de ser contrari al progrés per alguns companys de professió –molt d'esquerres contra Franco– que, gràcies a aquella transició invisible, assumiren posicions directives en els mitjans. Fidel a l'ètica professional i al compromís amb la veritat, el seu nom –al costat dels de Martí Gómez, Huertas, Barriart, Vinader, Batista i Roglan– no pot quedar esborrat de la memòria col·lectiva.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

On són els polítics?

■ 14 d'octubre, un dia que quedarà marcat a la ment de molts. Des d'aquell dilluns molts han sortit al carrer a fer sentir la seva veu. Però els polítics han sabut estar a l'altura? Crec que l'aparició de Gabriel Rufián a Arc de Triomf mostra que no. Els ciutadans estem cansats d'esperar que els polítics pactin entre ells prioritant la seva cadira i no la voluntat d'un poble. Podem parlar més fort però no més clar. Què més hem de fer per tal que es posin a treballar junts per avançar en polítiques reals?

LAURA CASTELL ALMUNI
Ulldecona (Montsià)

Enmig del caos, Catalunya

■ A Xile han decretat l'estat d'emergència a la capital després de les revoltes contra

l'augment dels preus. A Dacca, activistes islamistes es manifesten després que la policia disparés contra musulmans. A Haití, marxen per exigir la renúncia del president haitià Jovenel Moïse. A Hong Kong, protesten contra la tirania democràtica del govern central. A l'Equador, el poble es mobilitza contra la reforma econòmica que vol instaurar el president Lenin Moreno. Catalunya se suma al caos, manifestacions i tensió política mundial després de la sentència de presó a polítics catalans per convocar un referèndum d'autodeterminació.

IRENE GIRONELLA GUZMÁN
Sant Cugat del Vallès (Vallès Occidental)

Avui fa un any...

■ Avui fa un any la meua parella ingressava a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau de Barcelona després d'haver-li estat diagnosticat un sarcoma

d'alt grau. Aquella tarda del 28 d'octubre de 2018 començava un llarg viatge que la portaria a passar per una quimioteràpia, que van haver de suspendre per no posar en perill la seva vida, per sessions de radioteràpia i finalment per ser intervinguda el passat mes de febrer, on van haver d'extirpar-li un gluti degut a l'alta tumoració existent.

Avui fa un any i la Montse se n'ha sortit... per la seva força i per afrontar-ho amb optimisme des del primer dia. Però això que resumeixo en quatre línies no hauria estat possible sense l'equip de professionals de l'hospital, amb un gran tracte humà: oncòlegs, traumatòlegs, radiòlegs, hematòlegs, personal d'infermeria... així com el suport de tots els familiars i amics que ens han fet costat.

A tots els professionals de la salut us animo a continuar endavant, per fer de la nostra sanitat pública un gran pilar

de la nostra societat. Gràcies de tot cor.

XAVIER CASILLANIS I COMAS
Calella (Maresme)

L'Hospital del Sagrat Cor de Barcelona

■ Amb 85 anys he tingut la meua primera experiència hospitalària: un càncer de collon, tot ha anat bé.

Destacar la professionalitat i el seguiment de l'equip del Dr. Ramón Soliva i, sobretot, remarcar el personal sanitari de la planta 10, que amb el seu bon fer, l'actitud amable, el tracte atent i les seves atencions han fet que uns moments complicats es converteixin en una situació més dolça de passar.

Només puc dir-vos una paraula mot senzilla: de tot cor, gràcies.

ROBERT SURROCA TALLAFERRÓ
Barcelona

La frase del dia

“No podia permetre que ens traguessin el control dels Mossos”

Miquel Buch, CONSELLER D'INTERIOR

Tribuna

Carles Castellanos i Llorenç. Professor de la UAB i membre de Poble Lliure

Els puntals monàrquics

Després de la duresa de la sentència de l'aparell judicial de la monarquia, i després del nivell de consciència política del poble català demostrat aquests dies i l'enduriment de la repressió que ens ha acompanyat, es fa imprescindible treballar activament per posar fi a l'ofec d'aquest règim. Començant per tenir clar, sobretot, qui el defensa. La monarquia espanyola, d'origen franquista, és un sistema polític feble (no arriba, segurament, ni al 10% de suport al nostre país); una dominació que no existiria si no fos perquè és apuntalada per unes estructures parasitàries que se'n beneficien.

AQUEST RÈGIM no es manté només per unes forces armades heretades del franquisme (conegudes com a “forces d'ocupació”), ni tampoc només pel sistema judicial del mateix origen, sinó també pel suport d'instruments que en són beneficiaris: les empreses del règim (de l'Ibex-35), els mitjans de comunicació monàrquics i els partits de la monarquia (amb els seus aliats autonòmics).

SÓN PARTITS MONÀRQUICS el PP i Ciudadanos, igualment com el PSOE, un dels puntals essencials del règim. És un error considerar el PSOE (i sucursals: PSC, PSPV, PSI) com una organització d'esquerra o socialista perquè cada dia es posa de manifest que defensa els interessos dels poderosos: nega el dret a decidir del poble català, i es posa d'una manera incondicional al costat del règim monàrquic i la seva repressió. També és sabut que Ciudadanos va rebre el suport econòmic i moral de sectors financers del règim (Ibex-35) i que practica una propaganda de caire falangista inspirada en la manipulació ideada per Goebbels, uns mètodes diametralment oposats al contrast democràtic i lliure de les idees. Es pot comprovar fàcilment. (<https://www.liber->

[tat.cat/2019/09/principis-de-la-propaganda-segons-goebbels.-46091](https://www.liber-tat.cat/2019/09/principis-de-la-propaganda-segons-goebbels.-46091))

LA IDEOLOGIA BÀSICA del règim és molt simple: seguint la dictadura que li va obrir el camí, es fonamenta en el mite medieval d'Espanya, creat pel militarisme expansiu castellà per sotmetre els territoris annexats per les armes, després d'haver esclafat el seu propi poble. Un mite ideat per viure dels impostos arrabassats per la força. Aquesta concepció, obsoleta al segle XXI, alguns la voldrien fer eterna, emparant-se en la monarquia. La idea d'Espanya no té cap fonament natural-geogràfic: només l'existència de Portugal, com a estat independent dins la Península Ibèrica, n'és ja una prova irrefutable. És important tenir clar que el concepte d'Espanya, en la seva forma actual, no és altra cosa que una construcció ideològica de l'oligarquia. Caldrà, doncs, rebatre activament els mites i els fanatismes entorn d'aquesta invenció interessada que és una font de greus conflictes

“Per posar fi a aquest règim despòtic al nostre país, cal combatre sense vacil·lació els elements que apuntalen aquest edifici construït sobre diferents formes de parasitisme

i manipulacions.

DAVANT AQUESTA REALITAT el neoautonisme (polítics o periodistes), en lloc de combatre-la, dona corda als partits monàrquics i es posa al costat de la repressió, com hem vist aquests dies en la figura del conseller Buch, un personatge nefast que ja hauria d'haver estat destituït per haver permès els abusos de la policia; una responsabilitat que cal atribuir igualment al govern autonòmic, per passivitat i connivència.

COSTA D'ENTENDRE que hi hagi partits que autoproclamant-se independentistes, hagin facilitat (com ho han fet ERC i JxCat, per exemple) l'acció dels partits monàrquics com el PSOE, que defensa activament els abusos del règim. O d'altres que, com Podemos o els Comuns, aspiren a aliar-se amb aquesta mena de partit dinàstic dels nostres dies. Els sectors més descaradament autonomistes es posen altre cop en evidència quan ara, per mitjà de l'amenaça i la criminalització, pretenen desactivar la revolta del poble català contra la injustícia.

PER PODER POSAR FI a aquest règim despòtic al nostre país, caldrà anar desmantellant aquest edifici construït sobre diferents formes de parasitisme, identificant-ne els diversos elements que cal posar a la llum i combatre sense vacil·lació. És per això que és tan important conèixer qui està apuntalant aquest règim, amb totes les seves conseqüències opressives. I aquells partits que ho fan, afavorint unes minories al poder, s'han de veure privats de suport popular. Una idea que caldria tenir en compte en qualsevol política d'aliances o consulta electoral. Cap suport a cap partit monàrquic; ni tampoc als seus aliats incondicionals. Tot per la República catalana independent. Ni un pas enrere.

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

La crisi

Sembla que s'acosta una nova crisi econòmica. Si voleu, per ser prudents, diguem-ne una desaceleració, un alentiment del creixement

econòmic. Repunta l'atur. Aquesta nova crisi ens arriba en un moment especialment delicat de descrèdit de la política i dels polítics. Aquest descrèdit ha arribat també a les institucions de govern i d'autogovern. No hi ha confiança en el sistema institucional i no sembla que hi hagi ningú disposat a fer gestos en la direcció de retornar amb escreix el crèdit perdut.

Una vegada més la revolució dels joves apunta a una distància enorme entre els marges de la política convencional i les aspiracions de noves generacions que busquen uns horitzons més amplis i denuncien totes les hipotèques que pesen sobre la nostra societat, a escala local i a escala mundial.

El símptoma més evident de la crisi que ens tenalla i del descrèdit que ens encercla és una crisi d'autoritat i una crisi de governança. La manca d'autoritat es tradueix en una manca de respecte i de reconeixement i és la conseqüència de governs que no governen, de parlaments que no parlen, de decisions i promeses que no es compleixen, de debats eixorcs i tacticistes, de manca de mirada ampla i de grandesa de mires. La inactivitat, la inèrcia i l'acomodació s'apoderen d'una vida política sota mínims, sense pressupost, sense propostes, sense decisions. La manca de resposta a les demandes més elementals és exasperant i les actituds dels governants semblen més pensades per destruir que per construir, per dividir i no per sumar. La frivolitat senyoreja gratuïtament.

És urgent una esmena a la totalitat de la situació que vivim i el coratge per plantejar un reset amb totes les conseqüències.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

L'ANC posa més pressió sobre Miquel Buch

L'acusa d'alimentar amb les actuacions dels Mossos el relat de la violència, i ell els defensa

Activen els ajuts públics als afectats per la riuada

Torra visita les Garrigues i la Conca i n'anuncia una primera línia demà a l'executiu

#CATALUNYALLIBERTAT

Jordi Sànchez Expresident de l'ANC, exdiputat al Congrés, condemnat a 9 anys de presó

“Pedro Sánchez no pot fer deixadesa de funcions, pagarà cara la seva vanitat”

FORÇA · “L'Estat és més conscient que nosaltres de la nostra força” **TORRA** · “El volen aïllar, però no ho aconseguen”
BUCH “Buch no és Marlaska, és la garantia que s'investigaran els excessos. Comunicativament, va fallar els dos primers dies”

Xevi Xirgo
SANT JOAN DE VILATORRADA

Més de dues hores de conversa, divendres, a la presó de Lledoners, i s'han fet curtes. Al locutori, rere els vidres, hi ha Jordi Sànchez. Veig, i saludo, Josep Rull, que és en un altre locutori uns metres més avall parlant amb un advocat. I en sortir veig, de lluny, Jordi Cuixart.

Com esteu? Una setmana després que s'hagi fet pública la sentència, quina lectura en feu? S'ha paït?

La resposta ciutadana ens ha carregat les bateries. Ha fet evident, per si algú en dubtava, que som molts i que estem més determinats que mai a guanyar. Nosaltres no defallirem.

Hi ha moltes protestes.

La força de la ciutadania és excepcional i d'una dignitat històrica. Una lliçó de democràcia i voluntat política. Les mobilitzacions són la prova que els poders de l'Estat han fracassat. Ens poden empresonar a uns quants, però no poden silenciar una majoria del país.

Era previsible, però, que algunes de les protestes derivessin en enfrontaments?

En absolut.

L'independentisme continua podent afirmar que és un moviment pacífic?

No tinc cap dubte que els excessos d'alguns agents de la Brimo han de ser motiu de sanció

I tant. Les grans mobilitzacions a l'aeroport o les Marxes per la Llibertat són ja fites històriques de la mobilització no-violenta a Europa. N'hem d'estar orgullosos. La no-violència no és resignació ni indiferència. Tenim dret a la protesta i hem de seguir per aquest camí.

Hi va haver provocacions? Infiltrats?

No sé si hi havia infiltrats o agitadors habituals que s'apunten a totes les festes. Sí que sé que hi havia molts dels nostres fills, joves indignats, emprenyats, amb ira. I jo els entenc. Però de la mateixa manera que dic que els entenc, també dic que els aldarulls i menys encara la violència (llançament de llambordes...) no es poden justificar. Per conviccions no-violentes però també per estratègia política: amb violència l'Estat sempre guanya.

Algunes imatges d'actuacions

Ni Rufián ni Torrent, que han demanat la dimissió de Buch, tenen el coratge d'assumir Interior

policials feien mal d'ulls. N'hi han fet, a vostè? Interior ha dit que recopila imatges per si cal depurar responsabilitats. N'hi hauria d'haver?

Em diuen que hi ha desenes de vídeos a les xarxes on és ben visible la mala praxi policial, amb violència gratuïta. N'he vist algunes per la televisió i m'indignen. No tinc cap dubte que els excessos d'alguns agents de la Brimo seran motiu d'investigació i sanció. M'indigna la impunitat que tindran els excessos de la Policia Nacional. Buch no és Marlaska ni els protocols dels Mossos són els de la Policia Nacional.

El conseller Buch ha actuat amb la celeritat que calia? Ha de dimitir?

Comunicativament crec que va fallar els dos primers dies. La mala praxi policial no es pot tolerar. I el conseller Buch és la garantia que el mateix cos sancionarà cada mala praxi detec-

tada. Per justícia amb els colpejats i ferits però també per prestigi democràtic del cos. Buch ha assumit una gran responsabilitat que molt pocs polítics estan disposats a assumir, la de l'ordre públic en un moment d'indignació popular. La seva dimissió la setmana passada hauria obert la porta a la confusió i amb ella a l'aplicació de la llei de seguretat ciutadana. Cap dels polítics, com ara Rufián o el mateix Torrent, que li han demanat la dimissió o l'han criticat, tenen el coratge d'assumir la conselleria. Recordo que ERC es va negar en rodó a assumir-la quan es va fer l'acord de govern. Estarien ara disposats a assumir-la? Buch és la garantia que s'investigaran excessos i, si és el cas, es depuraran responsabilitats davant les males praxis. Sé que ho farà.

El balanç és d'unes quantes persones a la presó.

No és tolerable la presó per a 28 persones. És una actuació judicial injustificada feta amb voluntat d'escarment. Em dol i m'indigna l'abús que els jutges fan de la presó preventiva. No podem deixar aquests joves sols. Ens hem de bolcar amb ells. Els aldarulls que s'han vist no justifiquen la presó preventiva. Aquesta decisió judicial també és violència i genera més ira i risc de nous aldarulls. L'Estat ha de deixar d'alimentar l'espiral de la tensió.

La resposta a la sentència, pe-

rò, ha semblat més unànime i coordinada al carrer que no pas entre les forces polítiques independentistes. Hi està d'acord?

Fa molt temps que la ciutadania dona lliçons a la classe política, inclosa la independentista. L'electorisme d'alguns i la por d'altres han impedit que no hi hagués una resposta institucional a l'altura.

Què pensa del Tsunami Democràtic? Marlaska diu que els investigaran per si és terrorisme.

Associar Tsunami Democràtic a terrorisme és el termòmetre de la democràcia avui a Espanya. Del Tsunami Democràtic n'espero molt. De fet espero que liderin les mobilitzacions no-violentes i pacífiques que facin capgirar la negativa de l'Estat a dialogar. Crec que la ciutadania està a punt, cal que Tsunami Democràtic faci el pas.

Hem vist el president Torra convocant unes reunions per analitzar la situació i, paral·lelament, el president Torrent convocant-ne unes altres. No sembla normal.

No haver assistit a la trobada convocada pel president Torra amb els alcaldes és inacceptable. La manca de visió d'estat d'alguns és impròpia del moment. Sembla que Torrent estigui en una cursa amb Aragonès per saber qui serà el candidat a la Generalitat d'ERC. L'excés d'electorisme té això i té el risc d'ofegar la carrera de molts polítics.

L'APUNT

L'endemà del desastre

Òscar Palau

Una riuada descomunal va endur-se cinc persones dimarts –i una sisena al Maresme– i va provocar danys gravíssims a la llera del Francolí a la Conca i també a les Garrigues. Voluntaris, administracions i mitjans s'hi han bolcat els últims dies, com ho van fer en l'incendi del juny a la Ribera d'Ebre. L'impacte que generen les imatges de desastres naturals així en l'opinió

pública, això sí, és tan brutal com fugaç. Aquell foc fa temps que ha sortit dels focus i aviat segurament passarà el mateix amb els aiguats. Per això són tan imprescindibles iniciatives com ara el Rebrotem de la Ribera o la Riuada Solidària que neix ara a l'Espluga: per recordar que les càmeres se'n van però els efectes, i els afectats, es queden. I els cal tot el nostre ajut.

Em dol i m'indigna l'abús de la presó preventiva. No podem deixar aquests joves sols

Deia vostè aquesta setmana en una entrevista a 'La Vanguardia' que veu "amb preocupació i tristesa" la desunió entre ERC i JxCat. Què volia dir?

No entenc les deslleialtats continuades entre socis de govern. L'electoralisme ha de tenir un límit. I el mateix diria afegint-hi la CUP.

ERC ha insinuat en diferents ocasions la possibilitat d'unes eleccions al Parlament. Seria una resposta a la sentència, anar a les urnes també a Catalunya?

Què faria ERC després d'unes eleccions que ara no pugui fer? Un govern d'unitat? Els comuns i la CUP ja han dit que no. Crec que simplement demanen eleccions perquè les enquestes els són favorables. És legítim, però no sé si responsable.

Hi ha una manca de lideratge polític en la reacció a la sentència?

La reacció a la sentència l'ha protagonitzat la ciutadania, el poble. I m'agrada que hagi estat així. És coherent amb el que ha estat i és el Procés.

No podria ser que el que passa és que la manca de lideratges polítics hi és igualment, independentment de la reacció a la sentència?

Els lideratges polítics van ser escapçats per l'Estat fa dos anys. Ara són a la presó i l'exili. Cal ser pacients, en sortiran de nous, cada vegada som més a prop.

Hem vist la CUP fent una crida a una trobada als càrrecs electes de Catalunya. No hauria estat més lògic que la convocatòria l'hagués fet l'Assemblea de Càrrecs Electes? La CUP va a la

Sánchez, el dia que va anar a prendre possessió com a diputat al Congrés ■ EFE

seva? Què en pensa del fet que la CUP es presenti a les eleccions espanyoles?

Una prova més de l'electoralisme que ens ofega, aquest cop de la CUP. En tot cas cal dir que el 30 d'octubre l'Assemblea de Càrrecs Electes es constituirà impulsada pel Consell per la República, ajudat per l'AMI i tots els partits independentistes.

Aquest és el camí.

Què resoldran unes noves eleccions a Espanya? Veu Pedro Sánchez de president?

Sánchez pagarà cara la seva vanitat. Probablement serà president, però ho serà més debilitat que ho hauria estat si hagués acceptat l'acord amb Podemos el juliol passat. Els polítics espa-

nyols han d'aprendre a dialogar i pactar.

Amb un pacte entre PSOE i el PP? El PSOE i Ciudadanos? Amb Podemos?

No ho sap ningú. Però que el PSOE pugui arribar a governar amb la col·laboració del PP o Cs ja ho diu tot. Com hem retrocedit!

Vida pautada, molta lectura i indignat pel que es diu

Llegeix. I llegeix molt, que és el que es pot fer a la presó a partir de les vuit del vespre, quan tornen a entrar a la cel·la –individual– i ja no en surten fins l'endemà a quarts de vuit del matí. Fa res que acaba d'enllestir 'Les veus del Pamano' i 'Senyoria' de Jordi Cabré i aquests dies té a les mans 'Massa foc', de Vicenç Villatoro. Dinar a les 13.30, sopar a les 20, algun taller –ell fa el de fotografia– i pati i gimnàs. "La mateixa rutina cada dia, tant si és dimecres com si és diumenge, com si és Nadal", explica. "T'hi acostumes." Ben informat –entre d'altres, per El Punt Avui, que rep cada dia–, s'estalvia la tele quan pot (en té una a la cel·la i, com tots, intenta no posar-la perquè s'hi queda enganxat i després té la sensació de perdre el temps) i s'estalvia, per norma, segons quines cadenes. "A Soto del Real, quan només teníem La Sexta, Cuatro, TVE, vaig quedar col·lapsat, i no em vaig adonar de l'angoixa que em creava fins que vaig optar per no mirar-la més", explica. Una angoixa que ara se li transforma en mala bava quan sent les declaracions dels líders de Ciudadanos acusant-los de beneficis de Lledoners i exigint que compleixin tota la condemna. "És indignant. Volen venjança. Saben que és fals que ens tractin diferent, i tot i això ho diuen." "No tenen vergonya."

No entenc les deslleialtats entre socis. L'electoralisme ha de tenir límit. També per a la CUP

Pedro Sánchez no es posa al telèfon quan el president Torra li truca. Què en pensa? Creu que s'hi posarà l'endemà de ser president, si ho és?

És la combinació de maleducat, irresponsable i covard. Maleducat per raons òbvies. Irresponsable perquè la seva obligació és parlar quan el president de la Generalitat li truca. Ell és un servidor públic, el primer d'Espanya, i no pot fer deixadesa de funcions. Tard o d'hora agafaran el telèfon i dialogaran. En aquest sentit hem de persistir en aquesta demanda, ens fa forts, però sobretot és l'única solució.

Veu cap diàleg possible amb l'Estat?

Ara no. Cap acord polític important ha estat fàcil. Costarà, però arribarà. No hi veig alternativa. I que ningú cregui que exigir diàleg és abaratir el somni. És portar l'Estat al camp que més l'incomoda. L'Estat se sent fort en la repressió, els tribunals i els aldarulls. Nosaltres, en el de la política, el diàleg i el referèndum.

Serà difícil girar full, quan a la cantonada hi ha el judici al major Trapero, a la mesa al TSJC, al jutjat 13... S'ha fixat un precedent, amb la seva sentència.

Hem de mirar endavant i fugir del que ens pugui paraitzar. La nostra aposta pel diàleg no cadauca ni s'atura. No hi ha pretext per abandonar l'exigència de diàleg.

La sentència pot ser un precedent per a les futures manifestacions o protestes, que poden ser interpretades com a delictives.

Cert, però no ens pot paraitzar

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Jordi Sánchez

Expresident de l'ANC, exdiputat al Congrés, condemnat a 9 anys de presó

ni fer renunciar al dret a la protesta i manifestació.

Les desavinences entre les formacions independentistes deuen costar més de pair des de la presó. L'indignen? Li fa pensar que està pagant un preu massa car, veient que no hi ha unitat?

La meua cultura política, el meu bressol de compromís va ser el de la unitat a través de la Crida a la Solidaritat. La manca d'unitat i les desavinences em fan mal perquè ens debiliten com a país i com a projecte. Dit això, el compromís ciutadà i les mobilitzacions ciutadanes fan que la presó tingui sentit.

No sembla reconduïble, la divisió independentista... Potser ens hem de preparar per a una etapa en què l'independentisme tindrà diferents estratègies, no?

Fins ara la manca d'unitat no era per estratègies diferenciades sinó per rivalitat electoralista. Des de les eleccions del 21-D crec que es comencen a intuir pràctiques i camins diferents.

Tampoc sé si n'hi ha, d'unitat, a l'espai exconvergent. Com s'ha de reordenar, aquest espai? Carles Puigdemont i Artur Mas coincideixen que la marca ha de ser JxCat, però no aclareixen què passa amb el PDeCAT i amb la Crida.

Certament els processos de confluència no són tan senzills com semblen. Soc partidari de fer bé les coses encara que això representi anar més lents. En tot cas, que ningú pateixi, les converses avancen positivament. La Crida no ha estat ni serà mai cap problema per a la unitat. La nostra aposta és ben clara: unim persones i no sigles. Aquesta és la nostra fórmula de futur. I és evident que la Crida va fent camí sense fer soroll amb ningú. Avui té més de 7.000 associats i 40.000 simpatitzants que han entès que cal sumar i no dividir. Aquest espai serà fort si es produeix una confluència de totes les persones per constituir-lo.

Artur Mas seria un bon candidat a les eleccions per JxCat? Certament la seva contribució al Procés va ser molt important amb el 9-N. Sense la seva visió i determinació no s'hauria portat a terme. No és el moment, però, de parlar de candidats i menys de fer especulacions amb persones d'un partit que no és el meu. Sí que afirmo que la meua proposta és que els candidats d'aquest espai que avui és JxCat

Una de les entrevistes que li van permetre fer des de Soto del Real durant la campanya electoral ■ ACN

Que Sánchez no truqui a Torra és la combinació de maleducat, covard i irresponsable

siguin escollits a través de primàries.

El jutge Llarena ha activat l'euroordre només per a Puigdemont. Creu que serà extradit? Crec que ho té tan difícil com abans.

Que vostès estiguin condemnats i a la presó i que Llarena no demani l'extradició ni per a Comín ni per a Serret, ni Puig, ni Ponsatí, li fa pensar que la millor opció era l'exili?

No. Em fa pensar que Llarena prevarica deixant de perseguir a qui creu que ha comès delictes simplement per càlculs d'oportunitat.

A vostè i a Cuixart els condemnen pel mateix delictes que als membres del govern, tot i no haver participat mai en cap acord ni tenir cap responsabilitat executiva...

És una de les múltiples irregularitats del sumari i vulneracions de la defensa. Donen per des-

La manca d'unitat i les desavinences em fan mal perquè ens debiliten com a país i com a projecte

comptats fets que en cap cas es van provar en el judici, ni tan sols se'n van aportar proves. Forma part del seu relat criminalitzador de la societat civil i les mobilitzacions.

Hi ha membres de l'anterior govern (Mundó, Borràs i Vila) per a qui la condemna ha estat molt inferior, tot i ser membres del mateix executiu. És la prova més clara que haurien de ser tots en llibertat?

És la prova que demostra que el Suprem ha castigat i condemnat els qui hem seguit actius en política, ja sigui al capdavant d'entitats o compromesos amb les eleccions. No hi ha cap altra explicació. És una vergonya i una evidència de la persecució política.

Què creu que ha de passar a partir d'ara?

Hem de seguir mobilitzats. Sé que portem molt temps actius. Però la mobilització ciutadana, al carrer i a les urnes, acaba do-

El Suprem ha castigat i condemnat només els qui hem seguit actius en la política

nant fruits. Hem de persistir. Hi hem de seguir anant. No ens aturem ara o ens costarà molt tornar a agafar embranzida. El nostre Rubicó el varem creuar l'1 d'octubre. Només depèn de nosaltres, la ciutadania, decidir si seguim o ho passem a generacions futures. Jo aposto per seguir. No fer-ho seria malbaratar molts d'esforços i sacrificis. L'Estat és més conscient que nosaltres de la nostra força... Farem bé de no malbaratar-la. I els partits i la classe política ja es posaran a to. Ja es refaran del cop judicial i l'empresonament dels lideratges.

El president Torra ha parlat de tornar a votar abans d'acabar la legislatura. Ha entès com? Amb un nou referèndum? Amb unes eleccions plebiscitàries?

Ell i jo encara no n'hem parlat, no ha pogut venir a la presó per la intensitat dels dies viscuts darrerament. Quan conegui la proposta amb detall podré valorar-la, abans no.

La proposta no va ser consensuada amb les formacions independentistes i sembla que ni amb JxCat. Li va saber greu, no estar-ne al cas? Ja n'han parlat? Què en pensa?

El president té tot el dret de presentar les propostes que consideri oportunes. Per això és el president. Com ell ja va dir, aquesta proposta la portarà com la seva aportació a la mesa que es constitueixi per impulsar un acord nacional per l'autodeterminació.

El veu sol, al president Torra?

No. Veig alguns que el volen aïllar, però no ho aconsegueixen. Volen desgastar-lo perquè així creuen que les eleccions arribaran abans. I altres defugen el diàleg i no agafen el telèfon perquè no tenen res a oferir a Catalunya per solucionar el conflicte.

Ada Colau no va voler anar a la reunió convocada per Torra. Què en pensa, d'Ada Colau?

Colau es va equivocar. La seva obligació era fer pinya amb els altres ajuntaments i el president del país per fer una crida a la tranquil·litat per evitar nous aldarulls. Colau va prioritzar també l'electoralisme.

Pensa en l'amnistia?

Penso en la llibertat. L'amnistia és una reivindicació perquè es faci justícia. No sé si arribarà, però cal exigir-la.

Confia en sortir de la presó en breu, gràcies al tercer grau o a un segon grau flexible?

Ningú sortirà en breu. Són penes molt altes. Sortirem en la forma i el temps que la llei preveu i el jutge autoritza. En el meu cas, que és el mateix que en Cuixart, la llei estableix que a partir de la quarta part de la condemna disposarem de permisos de 48 o 72 hores amb un màxim de 36 dies a l'any, com qualsevol altre intern. Ni més ni menys.

Quin missatge els donaria als lectors que estan desorientats per tot el que està passant?

Que no defalleixin. Des del naixement del catalanisme polític mai havíem estat tan forts i l'Estat tan desorientat. El motor del canvi que Catalunya està vivint és la mobilització ciutadana, al carrer i a les urnes, amb tres generacions compromeses. Avis, pares i nets. Aquest és el fil roig que està teixint la conquesta de la llibertat d'aquest país. No havia passat mai. Estem en plena revolta democràtica. Soc profundament optimista. Ens en sortirem.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

80.000 unionistes clamen “Barcelona no es crema”

■ La manifestació de Societat Civil Catalana omple el passeig de Gràcia ■ Desfilada incessant de persones davant la prefectura de Via Laietana per victorejar i felicitar els policies uniformats

Jordi Panyella
BARCELONA

Ahir, a les 11 del matí, un grup d'unes vint persones embolicades amb banderes espanyoles i amb el somriure de felicitat a la cara recorrien els últims metres de Via Laietana per arribar fins davant la prefectura de la policia espanyola. En ser interrogats sobre la seva procedència, van respondre sense vacil·lar: “Madrid!” Acte seguit, en arribar davant l'edifici que va ser la casa de la tortura de la policia de Franco, es van posar a victorejar els policies uniformats, majoritàriament membres del Cuerpo Nacional de Policía (CNP), però també dels Mossos d'Esquadra, que el custodiaven. Retut el corresponent homenatge als herois de la resistència espanyola que aquests dies han reprimat els manifestants independentistes, el grup va girar cua per dirigir-se cap al passeig de Gràcia.

Aquesta colla de Madrid era només una de les moltes que ahir van arribar a Barcelona des de fora de la ciutat, algunes de bastant lluny, per prendre part en la manifestació convocada per Societat Civil Catalana (SCC) al migdia al passeig de Gràcia, amb el lema “Per la concòrdia, per Catalunya, prou!”. La marxa va aplegar desenes de milers de persones, que la Guàrdia Urbana va xifrar en 80.000 i que l'organització va elevar fins a 400.000.

El cert és que a l'acte d'ahir la xifra d'assistents no arribava als 500.000 independentistes que el 18 d'octubre passat, dia de la vaga general, van omplir fins a rebentar el mateix carrer en el mateix tram, des de la Diagonal fins a la Gran Via, però també és cert que n'eren alguns més que els 80.000 de la xifra oficial. L'assistència podia situar-se per sobre dels 100.000, si es pren com a referència un recompte

Les frases

“Exigim a Pedro Sánchez que digui abans del 10-N si pensa pactar amb Quim Torra”

Pablo Casado
PRESIDENT DEL PP

“Catalunya s'està veient molt perjudicada per la deriva independentista”

Miquel Iceta
PRIMER SECRETARI DEL PSC

“No es pot negociar amb els que volen trencar aquest país i volen cremar els carrers”

Albert Rivera
PRESIDENT DE CIUTADANS

que en el seu dia va fer el col·lectiu Contrastant per matisar la xifra mítica del milió de manifestants que es van atribuir a la marxa de l'11 de setembre del 1977, que va discórrer també pel passeig de Gràcia. Segons aquells càlculs, a l'àrea que va ocupar ahir la manifestació de Societat Civil Catalana, amb una densitat d'entre 2 i 1,5 persones per metre quadrat, no hi caben més de 140.000 persones.

El fet és que en el moment de començar la marxa la gent ocupava l'espai del passeig de Gràcia des de la Diagonal fins a Gran Via, amb diverses densi-

Desfilada dominical preelectoral

A les portes de l'inici de la campanya electoral pels comicis del 10 de novembre, l'acte d'ahir era massa atractiu per als polítics espanyolistes per deixar-se'l perdre, i així va ser com ahir Barcelona es va convertir en un moment en l'epicentre de la política espanyola, amb la presència dels màxims líders del PP, Pablo Casado, Cs, Albert Rivera, i de l'aliat del PSOE, el PSC, en la persona de Miquel Iceta. Manuel Valls, Xavier García Albiol i Josep Borrell van ser altres dels molts líders polítics destacats que hi van ser

presentes. El president de Societat Civil Catalana, Fernando Sánchez Costa, va dirigir-se als manifestants en un parlament en el qual va demanar la dimissió del president de la Generalitat, Quim Torra. Sánchez va llegir un manifest en el qual s'advertia que el sector espanyolista de la societat catalana no es quedarà callat a casa i que pensa plantar cara a l'independentisme. “Els carrers són i seran de tots, no de qui intimida per prendre'ls”, deia el manifest llegit ahir per Sánchez Costa.

tats i amb acumulació de gent en algunes travessies com ara Provença. Una de les aportacions de manifestants més important va provenir de la plaça Artós de Sarrià, on va arrencar una manifestació prèvia que a través de la Via Augusta i del carrer de Balmes va acabar arribant fins al passeig de Gràcia, al ritme del *Viva Espanya* de Manolo Escobar.

A la concentració s'hi van poder sentir els crits de sempre de l'unionisme, com el ja clàssic “Puigdemont a la presó”. Ahir, però, se n'hi va unir un de nou, conseqüència dels últims esdeveniments, i que va fer molta fortuna: “Barcelona no es crema.”

Al revés del que havien fet els integrants del grup matinal de Madrid, milers de persones van abandonar el passeig de Gràcia abans que acabés l'acte i els parlaments per anar fins a la Via Laietana a aplaudir, felicitar i petonejar els policies que eren davant la prefectura i que ahir sí, amablement, es deixaven retratar i encaixaven mans i dedicaven somriures un rere l'altre.

A la manifestació s'hi van sentir crits a favor de totes les policies espanyoles i també crits franquistes, com el d'un jove que anant cap a la plaça de Catalunya bramava: “El Valle (de los Caídos) no es toca.” ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Més pressió per a Buch, que torna a defensar els Mossos

■ El conseller insisteix en la professionalitat “absoluta” del cos policial ■ L'ANC el culpa d'haver “contribuït a alimentar el relat de l'existència de grups violents”

G. Vidal
BARCELONA

Els aldarulls de dissabte a la nit a Barcelona, saldats amb tres detinguts i 44 ferits, cap dels quals en estat greu, van desembocar en una nova allau de crítiques al conseller d'Interior, Miquel Buch, que ahir al matí va comparèixer per defensar el dispositiu policial aplicat a la Via Laietana i altres zones de l'Eixample. Buch va xifrar en 8.000 persones les que van participar en la manifestació de la Via Laietana, que es va desenvolupar “sense incidents i de manera pacífica” fins que, a les vuit del vespre, “hi va haver llançament de pilotes de plàstic” i després “llançament d'objectes contundents a la línia policial per part d'una minoria de manifestants”. Buch va tornar a parlar de les “dues cares” que s'havien mostrat dissabte en la nova jornada de protestes.

Imatges, però, com les que mostren agents de la brigada mòbil dels Mossos abraonant-se a un grup de persones que sopava a la terrassa d'un restaurant ubicat entre Gran Via i el Carrer Bruc, entre d'altres de policies dissipant manifestants, van provocar reaccions com les del vicepresident del Parlament, Josep Costa, company de Buch a JxCat. “La violència policial era intolerable l'1-O i ho és ara. No depèn de l'uniforme de qui la practica”, va denunciar Costa. D'altra banda, Roger Español, cap de llista de JxCat al Senat, va demanar via Twitter la dimissió del conseller i, en un comunicat emès a primera hora del matí, els CDR instaven “totes les militants i càrrecs electes dels partits del govern” a “definir clarament si donen suport a l'actuació desmesurada de la policia”.

La pressió a Buch va incrementar-se, finalment,

quan, ahir al vespre, l'ANC va emetre un comunicat en què es lamentava que les declaracions del conseller haguessin “contribuït a alimentar el relat de l'existència de grups violents”. “Ens dolien particularment les actuacions dels Mossos que han seguit una mala praxi policial, amb ús excessiu de la força, amb càrregues indiscriminades contra gent manifestant-se de forma pacífica”, exposava l'ANC, que va tornar a demanar el cessament del conseller: “No pot passar ni un dia més sense que s'investiguin i depurin les responsabilitats.”

En una entrevista al conseller publicada ahir per *La Vanguardia*, però, Buch advertia que “abandonar el vaixell en un moment com ara seria una gran irresponsabilitat”, tot i assegurar també que dimitirà en cas que els Mossos no facin “autocrítica”. ■

Els Mossos, detenint una manifestant, dissabte a la nit ■ ALEJANDRO GARCÍA / EFE

“De més impacte que al País Basc”, diu Marlaska

Unes declaracions, ahir, del ministre de l'Interior, Fernando Grande-Marlaska, que en una entrevista a *La Razón* assegurava que la “violència” al carrer d'aquests dies a Catalunya és ja “de més impacte que al País Basc”, van provocar la indignació de líders independentistes com ara Carles Puigdemont i Oriol Junqueras; de l'alcalde de Barcelona, Ada Colau, i de víctimes del terrorisme. Segons Grande-Marlaska, els

dispositius policials “no s'havien enfrontat mai a una violència d'aquesta naturalesa per com buscaven el cara a cara, a més dels mitjans que van utilitzar”. Davant d'això, Robert Manrique, víctima de l'atemptat d'ETA a Hipercor, va convidar Grande-Marlaska a venir “a la porta d'Hipercor” a explicar el seu concepte de “violència” i Rosa Lluch, filla d'Ernest Lluch, el va acusar de banalitzar el terrorisme i insultar les víctimes. El pri-

mer secretari del PSC, Miquel Iceta, va intentar rebaixar el to assegurant que Marlaska es referia al “xoc entre manifestants i policies” i que la violència a Euskadi “va ser superior”, mentre que per l'ANC les declaracions de Marlaska eren l'evidència que el govern d'Espanya està ja “preparant el relat que necessiten per aplicar la llei antiterrorista i/o per condemnar per terrorisme desenes de joves catalans”. ■

Celebra amb nosaltres

Nadal i Sant Esteve

A partir de 35€

URH HOTEL ★★★ CIUTAT DE MATARÓ

Info a: T. +34 937 575 522 / comercial.urhmataro@urh-hoteliars.com

180698-12/16/2019

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Els Mossos frenen un pícnic a Barcelona Sants

■ Picabaralla a Sant Jaume entre independentistes i constitucionalistes

Emma Ansolà
BARCELONA

Molts dies ja de mobilitzacions i l'acció protesta convocada ahir a les 12 del migdia a la presó Model de Barcelona es va quedar a les portes del seu objectiu: traslladar-se al vestíbul de l'estació de trens de Sants i col·lapsar el servei de Rodalies.

Unes 300 persones s'havien congregat minuts abans al carrer d'Entença, davant el centre penitenciari convertit ara en Espai Memorial, per esperar ordres. A l'hora en punt, el canal PícnixRepública, a través de la xarxa Telegram, convidava els manifestants a traslladar-se a l'estació de trens de Sants en deu minuts i "a pas lleuger". Però no hi van ser a temps. Ja a l'estació els esperaven els Mossos d'Esquadra i només una quinzena de persones van poder traspasar les portes automàtiques, que ràpidament van quedar tancades. Un reduït grup va intentar obrir-les a cops i puntades de peu, una acció que va ser ràpidament aturada pels Mossos repartint cops de porra de manera indiscriminada. La policia va establir un cordó de seguretat per evitar l'entrada de més manifestants al vestíbul. Al cap d'una hora van decidir traslladar la protesta a la plaça de Sant Jaume. El servei de Rodalies no va quedar aturat a excepció de la línia Girona-Figueres, a causa d'un arbre a la via en el tram gironí.

Falangistes, al centre

Ja a la plaça, els 200 manifestants es van trobar amb un grup d'unes 20 persones que havien participat en la manifestació constitucionalista. Un cordó doble de mossos va actuar de barrera entre els manifestants. Enmig de retrets i cants de protesta recíprocs, quatre joves situats

a la zona dels constitucionalistes no van dubtar a exhibir diverses vegades la bandera franquista sense que res ni ningú del voltant els ho recriminés o

impedís, la qual cosa va provocar forts crits de protesta dels independentistes.

Al llarg del dia els CDR també van actuar, amb

talls de carreteres al matí a Sant Vicenç dels Horts, Pallegà, a la C-16 a Berga, i en trams de les C-17 i C-25 al terme municipal de Gurb fins al vespre. ■

Cordó policial a l'estació per impedir-hi l'accés ■ EFE

f t i / renfe.com | 912 320 320

PER CELEBRAR
EL DIA DEL TREN,
SI LI DONES
UN RESPIR
AL PLANETA

ET DONEM
EL DOBLE DE PUNTS

Tornen els ECOPunts.*

Si compres el teu bitllet *el dia 28 d'octubre, Dia del Tren*, obtindràs el doble de punts perquè puguis viatjar de forma més sostenible mentre segueixes cuidant el medi ambient.

I si encara no formes part del programa de fidelització, *sol·licita gratis la teva targeta +Renfe* a renfe.com

178740-12188270

*Consulta condicions a renfe.com

ADOP
Patrocinador
del Equipo
Paralímpico
Español

renfe

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Mestres contra l'autocensura

DEBAT • La comunitat educativa admet que cada cop parla amb més naturalitat sobre el procés i les seves conseqüències **RESPONSABILITAT** • Les escoles busquen mecanismes per fomentar el debat i el contrast d'opinions a l'aula **DIFÍCIL** • Els docents reconeixen la dificultat del repte

Virtudes Pérez
BARCELONA

L'octubre de l'any passat la Fundació Bofill va fer públic un informe que conclouia que el 30% dels mestres s'autocensuraven per evitar problemes a classe. Un any després, i a falta d'un nou baròmetre, la sensació que hi ha a la comunitat educativa és que s'ha fet un salt i que el professorat, llevat d'excepcions, està tenint una actitud

proactiva per poder abordar qualsevol tema controvertit amb garanties. "He anat perdent la por i aquest any, després de la sentència, no he esquivat el debat, cosa que segurament no hauria passat fa un any", reconeix una mestra de Pineda de Mar que prefereix, això sí, mantenir l'anonimat. Una altra professora, en aquest cas d'un institut del Baix Llobregat, diu que ha après molt en aquests dos anys i assegura que se sent més apoderada per tractar de temes

controvertits a classe, inclòs el tema del Procés. "Al principi estava molt descol·locada, però he anat agafant confiança. Quan van denunciar els professors de Sant Andreu de la Barca vaig tenir por, però ara tinc molt clar que orientar, promoure la reflexió, encara que expressis la teva ideologia, no és adoctrinar, en tot cas seria *desadoctrinar*", subratlla.

Àlex Rosa, un exregidor de la CUP que fa de mestre a Badalona, també reconeix que ha dis-

minuït l'autocensura. "Ara bé, vigiles molt el que dius i tinc la impressió que com a col·lectiu hem baixat un esglaió en democràcia interna perquè hem naturalitzat que dins l'aula no es pot parlar de política, quan en realitat tot és política."

Ramon Font, de la Ustec, no nega que hi hagi casos d'autocensura, però també té la percepció que s'han reduït respecte al 2017. "Pensem que hi ha menys por, en bona part perquè la gent ha vist que aquelles de-

Suggeriments i recurs de debat als centres educatius

- ✓ **Cuidar-nos.** En moments de tensió cal prioritzar el valor de les relacions i la convivència.
- ✓ **Parlar de tot.** Mantenir silencis enquistats no ajuda a canalitzar les diferències.
- ✓ **Treballar l'escolta** amb voluntat de comprendre l'altre i trobar punts en comú.
- ✓ **Expressar des dels sentiments.** Quan ens dominen emocions fortes, cal donar-los espai.
- ✓ **Treure el focus dels plantejaments identitaris** i centrar-se en les necessitats compartides.
- ✓ **Fer reflexionar sobre el valor de la no violència** en la defensa dels drets i no caure en la imatge de l'altre com a enemic.

NOVA GAMMA OPEL DE VEHICLES COMERCIALS

LES EINES ALEMANYES QUE CONDUEIXEN EL TEU NEGOCI

0% TAE EN TOTA LA GAMMA OPEL

Import màxim a finançar 10.000€

DESCOBREIX-HO A OPEL.ES

AUTOMÒBILS ESERMA Avda. del Maresme, 30-40 - 08302 Mataró - Tel.: 937 412 600

eserma.com

Consum mixt (l/100 km) / Emissions de CO₂ (g/km) - Gamma VCL OPEL: 5,49-12,6 / 106,25-233

Oferta vàlida en tot el territori nacional per a autònoms i petites i mitjanes empreses que comprin un vehicle turisme o comercial de la gamma Opel entre el 18/10/2019 i el 09/11/2019. Oferta subjecta a finançament sota la marca Opel Financial Services a través de Banco Cetelem S.A.U. Import màxim a finançar: 10.000€. Import restant al comptat. Duració: 36 mesos. TIN: 0%. TAE: 0%. Interessos subvencionats per Opel España, S.L.U. Equipaments opcionals disponibles segons versions i acabats. No inclou despeses de matriculació i impost municipal de circulació. Les imatges i la informació mostrades no reflecteixen necessàriament les últimes especificacions del fabricant, els colors poden variar, les opcions i/o els accessoris poden representar un cost addicional. Consulteu condicions de l'oferta al vostre concessionari Opel.

Sos per a un bon clavari

- ✓ **Marcar límits** en com i què diem.
- ✓ Reconèixer i explicitar a l'aula **l'existència de diversitat de perspectives.**
- ✓ En cas de confrontació o baralles, **contenir l'enfrontament** en un primer moment i obrir espai de reflexió col·lectiva.
- ✓ **Crear un grup de suport mutu entre el professorat**, ideològicament divers i amb habilitats de resolució de conflictes.
- ✓ **Comunicar a les famílies** el conjunt de mesures que decidim prendre a àmbit d'aula.

núncies contra els mestres de Sant Andreu de la Barca han acabat en res.” David Rabada, portaveu del sindicat Aspepe, majoritari a secundària, opina que encara que no es pot parlar ben bé d'autocensura, sí que s'ha d'admetre que “molta gent intenta parlar el mínim i ho fan a petició de l'alumnat, perquè creuen que si es fiquen en política poden tenir problemes. El que tenen clar és que primer són les persones i després les ideologies”, diu.

Per a Francina Martí, presidenta de l'Associació de Mestres Rosa Sensat, el que s'ha posat en evidència “és que molts mestres no saben com afrontar temes controvertits a l'aula”. I, des del seu punt de vista, aquest és un dels reptes importants que té la comunitat educativa. “L'escola no pot eludir parlar del que està passant ara a Catalunya, com no pot eludir qualsevol tema controvertit. El que no pot és fer-ho de manera improvisada, necessita les eines per poder fer-ho, perquè la vida ha d'estar dins l'aula”, opina.

I aquest és també un dels principals problemes, perquè, excepte algunes escoles, poques, que han incorporat un espai per promoure el pensament

crític, a la majoria dels centres els ha agafat per sorpresa. En aquest sentit, l'Escola de Cultura de Pau de la UAB, que ja va elaborar un document fa dos anys per orientar els centres sobre com actuar en cas de discrepància a classe, ha fet públic un decàleg incidint en la necessitat de cura, de practicar l'escolta i fins i tot de treure el focus de plantejaments identitaris. Cécile Barbeito, una de les autores, informa que des de la sentència

“Cal posar fi a la idea que davant la controvèrsia és millor callar i dissimular”

han tingut demandes de quatre escoles. “El document està fet des de fa dos anys però no ha estat fins ara que han reaccionat, quan s'han trobat el problema a l'aula.” Ara bé, el que té clar Barbeito és que “si mai s'ha fet un debat a classe, tampoc és aquest el millor moment per fer-lo”. I en tot cas, si com passar en la majoria de casos no s'ha treballat amb antelació, recomana “parlar des del sentiment que els provoca la sentència, perquè amb els arguments

més racionals és més difícil que es posin d'acord, i vetllar perquè hi hagi un equilibri d'opinions a classe fins i tot fent d'advocat del diable si fos necessari”.

Jordi Nomen, professor de l'escola Sadako de Barcelona, una de les poques que tenen un bagatge en espais de reflexió, ho té clar. “El que ha de fer el mestre és deixar que els alumnes parlin i expliquin com se senten. Els mestres han d'incidir en principis bàsics, com ara el rebuig a qualsevol violència o a la imatge de l'enemic. Han de defensar valors acceptats per tothom encara que siguin conscients que ni els mateixos adults els complim.”

D'això es tracta. De permetre als nens que facin el que els grans, especialment els polítics, no estan fent. “En tot cas, el que no s'ha de fer és vendre banderes i dogmes simplistes. Cal entendre que els joves es construeixen a partir de diverses identitats. Educar és ensenyar-los a pensar, que aprenguin a viure en la complexitat”, subratlla el pedagog Jaume Funes.

En general, doncs, la comunitat educativa té clar que està davant d'un repte però també d'una gran responsabilitat. I que si hi ha un espai on es pot

construir convivència i anar integrant els diferents relats aquest és precisament l'escola. “Com a professionals tots intentem fer la feina de manera objectiva i ajudar els alumnes a construir el seu propi criteri”, opina Teresa Esperabé, docent a Nou Barris i responsable de polítiques educatives de la federació d'educació de CCOO.

Ismael Palacín, director de la Fundació Bofill, confia plenament en la capacitat de l'escola de superar la por o la reticència que tenen encara alguns docents. “L'escola sempre ha tingut la capacitat d'absorbir molt bé la controvèrsia. Ha estat la intervenció dels jutges i de la premsa la que ha desestabilitzat l'ecosistema”, opina Palacín, que considera imprescindible seguir treballant per erradicar els casos de criminalització i autocensura. “L'educador té el deure de treballar tot el que els passa als alumnes”, subratlla Palacín, per a qui és bàsic donar a conèixer iniciatives com ara la d'Escola de Cultura de Pau, orientades a “posar fi a la idea que davant de la controvèrsia és millor callar i dissimular”. “El que cal fer és justament el contrari. En democràcia la controvèrsia és normal.” ■

L'alegria, millor compartida

Pilar, 93 anys. Centre de dia Feixa Llarga Laia González.

La Pilar, com més de 106.000 persones a Catalunya, es beneficia dels serveis d'atenció domiciliària, centres de dia i residències de la Generalitat gràcies a la col·laboració de Loteries de Catalunya que, cada any, destina els seus guanys a aquest col·lectiu. La Pilar assisteix, des de fa 3 anys, al taller de memòria de l'Associació de Familiars de l'Alzheimer.

